

Bir Yalnızlık İkindisi

Emre Sururi

1999

<http://www.emresururi.com>

EK: Düş Evi / Ayşegül Tercan

Bir Yalnızlık İkindisi. / Emre Sururi

E.H.'ye.

... İnsan iki kişi olmalı, değil mi
... En azından iki kişi
... Sen yalnızsın
... Yalnızlığın her zamanki ikindisi.

... Edip Cansever

ikimiz de istesek, bir büyük aşk yaşayabilirdik... aslında "ikimiz de istesek.." demek doğru değil, çünkü biliyorum ki, "ikimiz de istiyorduk". Onun gözleri, her görüşmemizde çılglık çılgılığa söylüyordu bunu, benim ellerim, dokunmak için izin istiyorlardı sanki. Dokunmak için, okşamak ve hissetmek için. Birbirimize karşı ördüğümüz aramızdaki şu buhar duvarının öte yanına geçmek için izin istiyorlardı sanki. Dalgındı o gün de. Buluşmamızdan önce, telefonda anlatmıştı: bütün gün, sonu gelmeyen binlerce iş, binlerce insan, iş, telefon, bilgisayar, telefon...

Yüzüme bakıyordu. Gene bir buluşmanın sonuna gelmiştik. İkimiz de istiyorduk, bunu biliyorum çünkü her buluşma boktan bir sebepten ötürü gerçekleşiyordu. Belki kendimizden bile habersiz, ilk fırsatta görüşmek isteğimizden. İkimiz de istiyorduk. Yalan söylemeyen bir tek onun gözleri ve benim ellerimdi. Asla kavuşamazlardı... Ah, keşke, keşke! "İkimiz de isteseydik eğer, bir büyük aşk yaşayabilirdik..."

"Emine," dedim, vedalaşmaya hazırlanıyorken. Belki de, ilk başta, bunu söylememin tek sebebi birkaç dakikacık daha katmaktı birlikteliğimize, uzatmaktı... O da biliyordu bunu, kahretsin! O da biliyordu bunu, o da beni seviyordu, aşk vardı o kahrolası buhar duvarının ardında, o da biliyordu bunu.

"Emine," dedim, "seni seviyorum."

Ve o an anladım ki, bunu söylememden korkuyordu, hep BÖYLE bir anın gelmesinden korkarak yaşamıştı birlikteliğimizi... Hep böyle bir anın gelmesinden korkarak yaşamıştık birlikteliğimizi, bunu ne yazık ki ancak şimdi anlıyordum, her şeyin bittiği şu çaresiz anda.

Kızıl gözlerini üzerime dikti, bin melal, bin hüznün... Uzaklarda bir diyarda, bin güneş aynı anda battı, ortalığı sükutun o aşına gamı aldı süpürdü... Kızıl gözleriyle baktı bana, bir anlığına, daha fazla göstermek istemedi, daha fazlasını bilmemi istemedi. Başını önüne eğdi, hafifçe titreyerek, ama yine de bir "dayanacağım, dayanmalıyım" kararlılığıyla yıkılış şokunu geciktirerek, uzun etekliğini sonsuza kadar hafızama saplayarak, döndü ve uzaklaştı oradan. Onu bir daha hiç göremedim.

Ve şimdi, o günleri durup düşünüyorum da, "ikimiz de isteseydik eğer, büyük bir aşk yaşayabilirdik" demek yanlış. Çünkü ikimiz de istiyorduk ve biliyorduk bunu. Ama başka güzel şeyleri de vardı ikimizin, ikimizin dışında... Ve biliyorduk ki, onları daha çok istiyorduk. O başka şeyler gibi olmak istemiyorduk belki de, belki de yegane sebep buydu, bilemiyorum, kafam karışıyor bunları düşününce. Aramızda, "buhar"dan oluştuğunu sandığımız duvar, gerçek hayatın ta kendisiymiş meğer, bunu da şimdi anlıyorum. Ve biz, bir kararın eşğine gelmiştik: ikimizin de her

buluşmamızda, her zaman gördüğü, karşımıza çıkan o duvarı artık dayanamayıp işaret ettiğimizde, ya o duvarın bir parçası olacak, ya da, sonsuza kadar ayrılacaktık birbirimizden. O bunu biliyordu, ve bu kararın eşiğine gelmemizden korkuyordu, şimdi şimdi anlıyorum bunu... Bense, aşkın, diğer bütün aşkları yeneceğini sanıyordum, aşkın, HERŞEYİ yeneceğini... Ama Emine artık yok, gitti. Aramızda yaşanmış olan onlarca güzel şey, gene aramızda bir sır olarak kaldı. Zaten anlatsam da kimi inandırabilirdim ki. Emine gitti. Kızıl gözlerini de alarak yanına (sonradan ağlamak için, sonradan ağlamak için, the army, the army, the army...), çekti düşlerini, "ayın öteki yanına gitti".

Emre Sururi, 08/06/1999, Salı
<http://www.emresururi.com>

Referanslar : Edip Cansever, Ahmet Haşim, The Cranberries, Ayşegül Tercan.

Düş Evi / Ayşegül Tercan

Yoruldu

kendi başına yaşamalardan.

Tutup düşlerini

astı gökyüzünün

mor salkımlarına.

Kitaplarını kaybetti.

Öylece durup aradı

ayın öteki yüzünü.

Tutmadılar elini

Gözlerini göremediniz.

Dingin bir geceye yürüdü sonra.

Dinginleşti ya,

başka şeylerdeydi dinginliği.

Yetmiş beş kuruşluk gazoz zamanı

ürkekti çocukluk.

Kocaman olsun diyeydi

minik sevgiler.

Tutulacak bir şey mi kalmıştı?

Çevirdi yüzünü ayın ötesine

tutup bulutları dağıttı geceye

mor mor

çekip aldı düşlerini

bırakmadı öyle salkımlara

Bırakmam! dedi, vermem!

Hepinizi terk eder de

düşlerimi terk etmem!

Düşlerini alıp gitti

ayın öteki yüzüne...

Ayşegül Tercan, 29/05/1995